

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης
1788/2022
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(τμήμα εργατικών διαφορών)

Αποτελούμενο από την Δικαστή Μαρία Βλάχου, Εφέτη, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Εφετείου και την Γραμματέα Θεώνη Αναγνωστοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9 Νοεμβρίου 2021 για να δικάσει τις υποθέσεις μεταξύ:

Α' ΕΦΕΣΗ: Του εκκαλούντος ██████████ Χ. ██████████
κατοίκου ██████████, ο οποίος
εκπροσωπήθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Γ. ██████████
██████████

Της εφεσίβλητης Ε. ██████████, κατοίκου ██████████
██████████, η οποία
εκπροσωπήθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Γ. ██████████
██████████ με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Β' ΕΦΕΣΗ: Της εκκαλούσας Ε. ██████████, κατοίκου
██████████, η οποία
εκπροσωπήθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Γ. ██████████
██████████ με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Του εφεσιβλήτου Κ [REDACTED], κατοίκου [REDACTED] ο οποίος εκπροσωπήθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Γ [REDACTED]

Η εφεσίβλητη-εκκαλούσα είχε ασκήσει κατά του εκκαλούντος-εφεσιβλήτου την από 6.12.2019 αγωγή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία με αριθμό κατάθεσης 107850/2852/9.12.2019, προσδιορίστηκε δε η συζήτησή της για τη δικάσιμο της 5.2.2020. Συζητηθείσης κατά τη δικάσιμο αυτή της υποθέσεως, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 1425/2020 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή. Ο εκκαλών της Α' έφεσης ζητεί την εξαφάνιση της ανωτέρω απόφασης κατά το μέρος που δεν τον ωφελεί και την απόρριψη της αγωγής στο σύνολό της με την από 13.10.2020 έφεσή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό κατάθεσης 74188/6092/13.10.2020 και προσδιορίστηκε με αυξ. αριθ. καταθ. 6529/4959/12.8.2021 στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου η συζήτησή της για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε στο πινάκιο. Επίσης η εκκαλούσα της Β' έφεσης ζητεί την εξαφάνιση της ανωτέρω απόφασης κατά το μέρος που δεν την ωφελεί και την αποδοχή της αγωγής της στο σύνολό της με την από 27.5.2021 έφεσή της, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό κατάθεσης 38641/3160/28.5.2021 και προσδιορίστηκε με αυξ. αριθ. καταθ. 3900/2901/28.5.2021 στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου η συζήτησή της για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Η πληρεξούσια δικηγόρος του εκκαλούντος-εφεσιβλήτου παραστάθηκε στο ακροατήριο και αναφέρθηκε στις προτάσεις που κατέθεσε ενώ ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εφεσίβλητης-εκκαλούσας προκατέθεσε προτάσεις και παραστάθηκε με σχετική δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

2^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

Οι υπό κρίση εφέσεις κατά της υπ' αριθ. 1425/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο, δικάζοντας κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών-εργατικών διαφορών, έκανε εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη και απέρριψε κατά τα λοιπά την από 6.12.2019 (αυξ. αριθ. καταθ. 107850/2852/9.12.2019) αγωγή της ενάγουσας και ήδη εφεσίβλητης-εκκαλούσας, έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα στις 13.10.2020 (η Α' έφεση) και στις 28.5.2021 (η Β' έφεση), εντός διετίας από την δημοσίευση της εκκαλουμένης απόφασης στις 11.9.2020, της οποίας δεν προκύπτει ούτε επικαλείται κάποιος εκ των διαδίκων κοινοποίηση (άρθρα 495 επ., 511, 513, 518 παρ. 2 ΚΠολΔ). Παραδεκτώς δε οι εφέσεις συνεκδικάζονται λόγω της πρόδηλης συνάφειάς τους κατ' άρθρο 246 ΚΠολΔ ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 19 ΚΠολΔ, όπως αυτό προστέθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 του Ν. 3994/2011 και ισχύει για εφέσεις κατά αποφάσεων μονομελούς πρωτοδικείου, που ασκούνται από 25.7.2011), εφαρμοζομένης της διαδικασίας των περιουσιακών (εργατικών) διαφορών. Επομένως, είναι τυπικά δεκτές και πρέπει να εξετασθούν περαιτέρω κατ' ουσίαν χωρίς να απαιτείται η καταβολή παραβόλου εφέσεως σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, αφού ως υπόθεση που υπάγεται στη διαδικασία των εργατικών διαφορών, εξαιρείται της υποχρέωσης αυτής κατά το τελευταίο εδάφιο της ως άνω παραγράφου.

Με την από 6.12.2019 (αυξ. αριθ. καταθ. 107850/2852/9.12.2019) αγωγή της ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητη-εκκαλούσα εξέθεσε ότι στις 3.6.2019 κατήρτισε με τον εναγόμενο και ήδη εκκαλούντα-εφεσίβλητο ως εργοδότη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και μερικής απασχόλησης για να εργασθεί ως διανομέας αντικειμένων με δίκυκλο στην επιχείρηση ψητοπωλείου που αυτός διατηρούσε επί είκοσι (20) ώρες την εβδομάδα από Δευτέρα έως Σάββατο, με μικτό ωρομίσθιο 4,36 ευρώ, πλην όμως εργαζόταν πολύ περισσότερο, πέραν των τεσσάρων (4) ωρών

ημερησίως και των τριάντα (30) εβδομαδιαίως. Ότι κατά το χρονικό διάστημα που παρείχε την εργασία της στην επιχείρηση του εναγομένου, είχε αναπτύξει συνδικαλιστική δραστηριότητα, ενεργώντας ως μέλος του σωματείου «Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλων (ΣΒΕΟΔ)», ενημέρωνε τους λοιπούς εργαζομένους για τα δικαιώματά τους και τις διεκδικήσεις του σωματείου τους και μοίραζε την εφημερίδα του σωματείου «Στο Ρελαντί», πλην όμως ο εναγόμενος της απαγόρευε να συνομιλεί με άλλους εργαζομένους για συνδικαλιστικά θέματα. Ότι εξ αρχής ο εναγόμενος δεν της απέδιδε μισθολογικές καταστάσεις ώστε να δύναται να διαπιστώσει αν έχει λάβει τις νόμιμες αποδοχές, και ενώ προσέφερε την εργασία της με το δικό της δίκυκλο δεν της κατέβαλε αποζημίωση για έξοδα συντήρησης, κίνησης και ατομικής προστασίας. Ότι επιπλέον, στις 23.8.2019 υπέστη εργατικό ατύχημα, και συγκεκριμένα έγκαυμα δεύτερου βαθμού από εξάτμιση δίκυκλου συναδέλφου της, το οποίο γνωστοποίησε στον εναγόμενο, πλην όμως αυτός παρέλειψε σκόπιμα να υποβάλει τη σχετική δήλωση και αρνήθηκε να υπογράψει τα έντυπα που απαιτούντο για να υποβάλει δήλωση η ίδια, ακολούθως αποκαλύφθηκε ότι ουδέποτε είχε ενεργήσει ως εργοδότης για την καταγραφή της ως ασφαλισμένη του ΕΦΚΑ, ούτε είχε καταβάλει τα αντίστοιχα ποσά ενσήμων. Ότι στις 9.9.2019 υπέβαλε στο τμήμα Ανατολικού Τομέα του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας αίτημα για τη διενέργεια συζήτησης εργατικής διαφοράς, και ενημέρωσε τον εναγόμενο σχετικά μέσω εφαρμογής μηνυμάτων σε διαδικτυακή πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης. Ότι όταν λίγο χρόνο αργότερα την ίδια ημέρα προσήλθε στην εργασία της, ο εναγόμενος την ενημέρωσε ότι καταγγέλλει τη σύμβαση εργασίας της και έκτοτε έπαυσε να δέχεται τις υπηρεσίες της, η δε καταγγελία αυτή έγινε για λόγους εκδίκησης, με αιτία τη συνδικαλιστική της δραστηριότητα και τις διεκδικήσεις της. Ζήτησε δε για τους λόγους αυτούς, μετά από παραδεκτό περιορισμό της αγωγής όσον αφορά τις αποδοχές υπερημερίας μετά τις 3.12.2019, α) να αναγνωρισθεί ότι η από 9.9.2019 καταγγελία της σύμβασης εργασίας της είναι άκυρη λόγω καταχρηστικότητας, β) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να της καταβάλει ως μισθούς υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από 9.9.2019 έως 2.12.2019 το ποσό των 1.081,28 ευρώ νομιμοτόκως από

3^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

9.9.2019 άλλως από την επίδοση της αγωγής, γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να αποδέχεται τις υπηρεσίες της στο μέλλον και δ) να υποχρεωθεί να της καταβάλει ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 22.000 ευρώ λόγω της αδικοπραξίας εξαιτίας της καταχρηστικότητας της καταγγελίας και να επιβληθεί σε βάρος του αντιδίκου της η δικαστική της δαπάνη.

Επί της αγωγής αυτής, εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, με την οποία α) απορρίφθηκε ως μη νόμιμο το αίτημα επιδίκασης τόκων για τους μισθούς υπερημερίας από την ημερομηνία της καταγγελίας της σύμβασης, β) έγινε δεκτός ο ισχυρισμός της ενάγουσας περί ακυρότητας λόγω καταχρηστικότητας της καταγγελίας λόγω εμπάθειας και εκδικητικότητας του εναγομένου επειδή εκείνη προέβη σε διεκδίκηση των εργασιακών της δικαιωμάτων, γ) υποχρεώθηκε ο εναγόμενος να της καταβάλει αποδοχές υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από 9.9.2019 έως 2.12.2019 νομιμοτόκως από τότε που κατέστη έκαστο επί μέρους κονδύλιο απαιτητό μέχρι την εξόφληση, δ) απορρίφθηκε το αίτημα επαναπρόσληψης της ενάγουσας, αφού αυτή απασχολήθηκε σε άλλο κατάσταση μετά τις 3.12.2019 και ε) υποχρεώθηκε ο εναγόμενος να της καταβάλει το ποσό των 2.000 ευρώ ατόκως ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης εξαιτίας προσβολής της προσωπικότητάς της λόγω της παράνομης απόλυσής της.

Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται αμφότερες οι διάδικες πλευρές και ειδικότερα: 1) Ο εκκαλών της Α' έφεσης με την κρινόμενη έφεσή του και με τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους, επικαλούμενος ότι κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων α) εσφαλμένα κρίθηκε ότι η απόλυση της ενάγουσας ήταν επακόλουθο των ατομικών της διεκδικήσεων και υπαγορεύθηκε από λόγους εμπάθειας και εκδικητικότητας και ως εκ τούτου ήταν άκυρη ως καταχρηστική, β) εσφαλμένα λήφθησαν υπ' όψη οι προσκομιζόμενες από την ενάγουσα εκτυπώσεις εβδομαδιαίων προγραμμάτων, αφού τα επικαλούμενα έγγραφα δεν προσδιορίζονταν επακριβώς στις προτάσεις

της, γ) εσφαλμένα λήφθηκαν υπ' όψη οι υπ' αριθ. 1425, 1426 και 1427/2020 ένορκες βεβαιώσεις της αντιδίκου του, επειδή ελήφθησαν κατόπιν αιτήσεως της ίδιας της ενάγουσας χωρίς να υπογράψει πληρεξούσιος δικηγόρος, και για το λόγο ότι οι εν λόγω μάρτυρες δεν καταθέτουν αποκλειστικά προς αντίκρουση, όπως θα ήταν το νόμιμο εφόσον λήφθησαν μετά τη συζήτηση, δ) εσφαλμένα απορρίφθηκε η επικουρικά προβληθείσα ένσταση καταχρηστικής άσκησης της αγωγής, αφού η ενάγουσα μπορούσε ευχερώς να αναζητήσει αλλού εργασία, ε) εσφαλμένα κρίθηκε νόμιμο το αίτημα επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, άλλως επιδικάσθηκε υπέρογκο ποσό υπέρ της ενάγουσας, στ) εσφαλμένα επιδικάσθηκαν τόκοι από τότε που κατέστη έκαστο επί μέρους κονδύλιο απαιτητό ως προς τις αποδοχές υπερημερίας, αφού το αίτημα της αγωγής ήταν η επιδίκαση τόκων από την καταγγελία (που απορρίφθηκε) άλλως από την επίδοση της αγωγής και ζ) εσφαλμένα κρίθηκε ότι νόμιμα καταβλήθηκε δικαστικό ένσημο μόνο για το υπερβάλλον το ποσό της αρμοδιότητας του ειρηνοδικείου ποσό και όχι για το σύνολο του καταψηφιστικού αιτήματος, ζητεί δε την εξαφάνιση της εκκαλουμένης απόφασης κατά το μέρος που δεν τον ωφελεί και την απόρριψη της κατ' αυτού ασκηθείσης αγωγής στο σύνολό της, 2) η εκκαλούσα της Β' έφεσης με την κρινόμενη έφεσή της και τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους, επικαλούμενη εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και εκτίμηση των αποδείξεων εξαιτίας των οποίων κρίθηκε εσφαλμένα ότι δεν δικαιούται την επαναπρόσληψη και της επιδικάσθηκε μειωμένο ποσό χρηματικής ικανοποίησης 2.000 ευρώ αντί για το αιτούμενο 22.000 ευρώ, ζητεί δε την εξαφάνιση της εκκαλουμένης απόφασης κατά το μέρος που δεν την ωφελεί και την αποδοχή της αγωγής της στο σύνολό της.

Ο εργοδότης μπορεί να προβάλει την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης εκ μέρους του μισθωτού του δικαιώματος λήψης των αποδοχών υπερημερίας, που στηρίζεται στο άρθρο 281 ΑΚ, όταν ο εργαζόμενος αδικαιολόγητα και κακόβουλα παραμένει άνεργος επί μακρό χρόνο, προκειμένου να λάβει τις αποδοχές υπερημερίας χωρίς να εργάζεται, ενώ είναι ευχερής η ανεύρεση εργασίας από μέρους του. Πρέπει να σημειωθεί ότι η συμπεριφορά αυτή του εργαζομένου, εφόσον

4^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

διαγνωσθεί, δεν αίρει την υπερημερία του εργοδότη, αλλά ματαιώνει το δικαίωμα του τελευταίου που προβλέπεται από το άρθρο 656 εδ. β' ΑΚ να αφαιρέσει από τις αποδοχές υπερημερίας τη σχετική ωφέλεια του μισθωτού που κακόβουλα παρέλειψε να αποκτήσει. Η ένσταση αυτή για να είναι ορισμένη πρέπει να περιλαμβάνει τα εξής πραγματικά περιστατικά: α) θεληματική και κακόβουλη ανεργία και όχι απλώς υπαίτια που μπορεί να προέρχεται και από αμέλεια. Ως τέτοια χαρακτηρίζεται η ηθελημένη αδράνεια του μισθωτού προς ανεύρεση άλλης εργασίας (ΑΠ 471/1992 ΔΕΝ 49. 73) ή η αδικαιολόγητη άρνησή του να αποδεχθεί εργασία ισότιμη με εκείνη που παρείχε στον εργοδότη ή ανάλογη προς την ειδικότητα και ικανότητά του (ΕφΑθ 931/1997 ΔΕΕ 1997. 885), όπως και η μη αποστολή αιτήσεων ή βιογραφικών του εργαζόμενου σε άλλους εργοδότες για την πρόσληψή του σε αυτούς (εξ αντιδιαστολής ΑΠ 1456/1996 ΕΑΕΔ 31. 549), β) μακρύς χρόνος ανεργίας μετά την αμετάκλητη αναγνώριση της ακυρότητας της καταγγελίας, που ποικίλλει ανάλογα με την περίπτωση. Ως τέτοιος έχει κριθεί η πενταετία (ΑΠ 1756/1999), τα δύο έτη (ΑΠ 1317/1994 ΔΕΕ 1995. 211, ΑΠ 471/1992 ΔΕΝ 49. 73, ΕφΑθ 2892/1990 ΔΕΝ 47. 458) το ενάμιση έτος (ΑΠ 1224/1988 ΕΕΔ 49. 131) ακόμα και το ένα έτος (ΕφΑθ 5932/1993 ΕΕΔ 54. 25), γ) "Ευχερή" ανεύρεση ανάλογης με την ειδικότητα και ικανότητά του εργαζομένου εργασίας, η οποία δεν ταυτίζεται με τη "δυνατή". Τέτοια δυνατότητα του εργαζομένου μπορεί να αποδειχθεί με την ονομασία συγκεκριμένων επιχειρήσεων που προσέλαβαν εργαζόμενους με τα προσόντα του εργαζομένου το διάστημα της υπερημερίας του εργοδότη, στις οποίες δεν απευθύνθηκε ο εργαζόμενος. Εν όψει των ανωτέρω, απορριπτός κρίνεται ο τέταρτος λόγος έφεσης, με τον οποίο ο εκκαλών της Α' έφεσης επαναφέρει τον ισχυρισμό περί καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος από πλευράς της ενάγουσας επειδή παρέμεινε κακόβουλα και θεληματικά άνεργη για μεγάλο χρονικό διάστημα ενώ μπορούσε να ανεύρει ευχερώς εργασία, καθώς αληθών υποτιθεμένων των εκτιθεμένων στον σχετικό λόγο έφεσης, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ένα

διάστημα μόλις τριών (3) μηνών (από τον Σεπτέμβριο του 2019 έως τον Δεκέμβριο του 2019) αποτελεί «μακρύ χρονικό διάστημα» ώστε να κριθεί ότι η ενάγουσα θεληματικά και κακόβουλα παρέμεινε άνεργη και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απορρίπτοντας τον εν λόγω ισχυρισμό δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου.

Περαιτέρω απορριπτέος είναι ο έκτος λόγος της Α' έφεσης, περί εσφαλμένης επιδίκασης τόκων από τότε που κατέστη έκαστο επί μέρους κονδύλιο απαιτητό, καθώς το αρχικό (μείζον) αίτημα ήταν η καταβολή από την ημέρα της καταγγελίας, με συνέπεια νομίμως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο να επιδικάσει το έλασσον, ήτοι την τοκογονία από τότε που κατέστη έκαστο επί μέρους κονδύλιο απαιτητό. Επίσης απορριπτέος είναι και ο έβδομος λόγος της Α' έφεσης περί μη καταβολής πλήρους δικαστικού ενσήμου είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθώς κατά την άποψη που δέχεται ως ορθή το Δικαστήριο, το ποσό που αποτελεί το ανώτατο όριο της αρμοδιότητας του ειρηνοδικείου (20.000 ευρώ) απαλλάσσεται από την καταβολή δικαστικού ενσήμου.

Από τα άρθρα 669 παρ 2 του ΑΚ, 1 του Ν. 2112/1920 και 1 και 5 του Ν. 3198/1955, προκύπτει ότι η καταγγελία της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου είναι μονομερής αν αναιτιώδης δικαιοπραξία και συνεπώς το κύρος αυτής δεν εξαρτάται από την ύπαρξη ή την ελαττωματικότητα της αιτίας για την οποία έγινε, αλλά, αποτελεί δικαίωμα του εργοδότη και του εργαζομένου. Η άσκηση, όμως, του δικαιώματος αυτού, όπως και κάθε δικαιώματος, υπόκειται στον περιορισμό του άρθρου 281 ΑΚ, δηλαδή της μη υπερβάσεως των ορίων που επιβάλλει η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινοτικός ή ο οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, η υπέρβαση δε των ορίων αυτών καθιστά άκυρη την καταγγελία, σύμφωνα με τα άρθρα 174 και 180 ΑΚ. Στην περίπτωση της ακυρότητας της καταγγελίας λόγω καταχρηστικής άσκησης αυτής, δεν επέρχεται η λύση της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας και συνακόλουθα ο εργοδότης υποχρεούται να δέχεται τις υπηρεσίες του μισθωτού και σε περίπτωση υπερημερίας του να καταβάλει τις αποδοχές αυτού κατά τα άρθρα 349, 350, 648 και 656 του ΑΚ (ΑΠ 179/2016, ΑΠ 601/2013, δημ στην ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ») Προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη ή ο

5^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του οικείου (δικαιώματος συντρέχει και όταν η καταγγελία έγινε από εμπάθειά η για λόγους εκδίκησης ή μίσους, λόγω νόμιμης, αλλά μη αρεστής στον εργοδότη, συμπεριφοράς του μισθωτού, όπως στην περίπτωση που ο μισθωτός αξιώνει από τον εργοδότη την τήρηση των συμφωνημένων ορών εργασίας, συνήθως την καταβολή των δεδουλευμένων αποδοχών του (ΑΠ 179/2016, ΑΠ 1249/2014, ΑΠ 1649/2012, ΑΠ 581/2011, όλες δημ. στην ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Επίσης, κατά το άρθρο 14 παρ. 4 του Ν. 1264/1982, «Είναι άκυρη η καταγγελία της σχέσης εργασίας για νόμιμη συνδικαλιστική δράση», στην οποία συμπεριλαμβάνεται η συμμετοχή σε νόμιμη απεργία, καθώς και κάθε νόμιμη δραστηριότητα που γίνεται με σκοπό τη διαφύλαξη και προαγωγή εργασιακών, οικονομικών, ασφαλιστικών, κοινωνικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Για να είναι δε άκυρη κατά το ως άνω άρθρο η καταγγελία δεν απαιτείται η συνδικαλιστική όραση να αποτελεί την αποκλειστική αίτια της απόλυσης, αλλά αρκεί ότι συντέλεσε απλώς στην απόφαση για την απόλυση, με την έννοια ότι χωρίς αυτή ο εργοδότης δεν θα προέβαινε στην καταγγελία. Η για το λόγο αυτό, όπως και η αποκλειστικά από εκδίκηση ή εχθρότητα προς το πρόσωπό του μισθωτού, καταγγελία της εργασιακής σύμβασης, είναι άκυρη κατά το άρθρο 281 του ΑΚ, γιατί υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα συναλλακτικά ήθη καθώς και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του συναφούς δικαιώματος του εργοδότη. (ΑΠ 713/2010, ΑΠ 701/2010, ΑΠ 282/2006, όλες δημ. στην ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Αντιθέτως δεν θεωρείται καταχρηστική ή εκ μέρους του εργοδότη καταγγελία της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, όταν αυτή οφείλεται σε διακοπή της αρμονικής συνεργασίας μεταξύ αυτού και του εργαζομένου, που προήλθε από αντισυμβατική συμπεριφορά ή από πλημμελή εκτέλεση των καθηκόντων του τελευταίου ή από πραγματική και ηθελημένη ανάρμοστη συμπεριφορά του μισθωτού προς τον εργοδότη ή τους νομίμους εκπροσώπους του ή προς συνάδελφους του ή προς άλλους συναλλασσόμενους. Δεν συντρέχει επίσης περίπτωση

καταχρηστικής καταγγελίας όταν δεν υπάρχει γι' αυτή κάποια αίτια. αφού, ενόψει των όσων εκτεθήκαν για τον αναιτιώδη χαρακτήρα της καταγγελίας και την άσκηση αυτής καθ' υπέρβαση των ορίων του άρθρου 281 ΑΚ, για να θεωρηθεί η καταγγελία άκυρη ως καταχρηστική, δεν αρκεί ότι οι λόγοι που επικαλέστηκε γι' αυτή ο εργοδότης ήταν αναληθείς ή ότι δεν υπήρχε καμία εμφανής αιτία, αλλά απαιτείται η καταγγελία να οφείλεται σε συγκεκριμένους λόγους, τους οποίους πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει ο εργαζόμενος, εξαιτίας των οποίων η άσκηση του σχετικού δικαιώματος του εργοδότη υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλει το άρθρο 281 ΑΚ. Η αντικειμενικά αδικαιολόγητη καταγγελία, δηλαδή η καταγγελία η οποία δεν δικαιολογείται από σοβαρούς, συνδεδεμένους με το αντικειμενικό συμφέρον της επιχείρησης λόγους, δεν είναι άνευ αλλού τίνος καταχρηστική, διότι στην αντίθετη περίπτωση, η καταγγελία από αναιτιώδους θα μετατρέπεται σε αιτιώδη (ΑΠ 868/ 2018, 525/2016, 179/2016, 1683/2012, ΑΠ 904/2012 όλες δημ στην ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Ο ισχυρισμός του εργοδότη ότι η καταγγελία δεν έγινε για τους λόγους που αναφέρει ο εργαζόμενος, αλλά για άλλους που αιτιολογούν τη γενόμενη καταγγελία, αποτελεί αιτιολογημένη άρνηση του καταχρηστικού χαρακτήρα της καταγγελίας. Επομένως, η μη απόδειξη των επικαλούμενων από τον εργοδότη λόγων απολύσεως του εργαζομένου, δεν ασκεί οποιαδήποτε επιρροή στην ύπαρξη της επικαλούμενης από τον εργαζόμενό καταχρηστικής απολύσεως, διότι, ενόψει του αναιτιώδους χαρακτήρα της καταγγελίας, ο εργαζόμενος πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει τους λόγους που καθιστούν καταχρηστική την απόλυση του (ΑΠ 460/2013, 1694/ 2012, δημ. στην ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 330,299, 932, 914, 281, 648, 672 Α.Κ, 5 παρ. 1 και 22 παρ. 1 του Συντάγματος προκύπτει ότι, αν η καταγγελία της σύμβασης εργασίας από τον εργοδότη συντελέστηκε υπό συνθήκες παράνομης και υπαίτιας προσβολής της προσωπικότητας του εργαζομένου (μείωση της υπόληψης αυτού ως εργαζομένου, καθώς και της επαγγελματικής δραστηριότητας του, ενόψει του είδους της εργασίας και του ιδιαίτερα έντονου συμφέροντος αυτού για πραγματική απασχόληση) η που

6^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

συνιστούν αδικοπραξία (καταχρηστική καταγγελία), ο εργοδότης μπορεί να υποχρεωθεί να καταβάλει στον εργαζόμενό και χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη, το ποσό της οποίας καθορίζεται από το δικαστήριο κατ' εύλογη κρίση (ΑΠ 90/2018, 22 /2014, 254 /2012, όλες δημ. στην ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Με βάση τα ανωτέρω, απορριπτός είναι ο πέμπτος λόγος της έφεσης, με τον οποίο υποστηρίζεται ότι το αίτημα περί επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης ήταν μη νόμιμο, καθώς όπως εκτέθηκε στην ανωτέρω νομική σκέψη, η καταχρηστικότητα της καταγγελίας συνιστά αυτοτελώς αδικοπραξία, χωρίς να συντρέχουν και περιστατικά προσβλητικά της προσωπικότητας του εργαζομένου και επομένως, κρίνοντας το πρωτοβάθμιο δικαστήριο το εν λόγω αίτημα νόμω βάσιμο, δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου.

Από την επανεκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και οι καταθέσεις τους περιέχονται στα ταυτόριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασεως αυτού και όλων των εγγράφων που επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα οι διάδικοι, που λαμβάνονται υπ' όψη είτε αυτοτελώς ως αποδεικτικά μέσα είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, συμπεριλαμβανομένων και των εκτυπώσεων εβδομαδιαίων προγραμμάτων, απορριπτομένου ως αβασίμου του ισχυρισμού που περιέχεται στο δεύτερο λόγο έφεσης ότι τα έγγραφα αυτά δεν προσδιορίζονται μετ' επικλήσεως επακριβώς, τις υπ' αριθ. 1425, 1426, 1427/10.2.2020 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων της ενάγουσας Κ. [REDACTED] Κ. [REDACTED] και Μ. [REDACTED] αντίστοιχα, ληφθείσες ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών, που δόθηκαν προς αντίκρουση των ισχυρισμών και των ενόρκων βεβαιώσεων του εναγομένου μετά από νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση αυτού (βλ. την υπ' αριθ. 41914Β/5.2.2020 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Κωνσταντίνου Γαλιατσάτου), απορριπτομένου του ισχυρισμού

(τον οποίο επαναφέρει ο εκκαλών της Α' έφεσης με τον τρίτο λόγο έφεσής του) ότι οι ένορκες αυτές βεβαιώσεις είναι απαράδεκτες επειδή ενώπιον του ειρηνοδίκη παραστάθηκε αυτοπροσώπως η αντίδικος χωρίς δικηγόρο, αφού κατά την άποψη που δέχεται ως ορθότερη το Δικαστήριο, δεν είναι αναγκαία η παράσταση δικηγόρου κατά τη λήψη αυτών, αφού δεν προβλέπεται ευθέως από το νόμο (επομένως κρίνοντας ομοίως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν έσφαλε και ο περί του αντιθέτου υποστηρίζων τρίτος λόγος της Α' έφεσης είναι επίσης απορριπτός), ενώ θα ληφθούν υπ' όψη ως αντίκρουση για τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά μέσα του εναγομένου, τις υπ' αριθ. 1184 και 1185/4.2.2020 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων του εναγομένου Δ. [redacted] και Α. [redacted] ληφθείσες ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών και οι οποίες λαμβάνονται υπ' όψη καθώς προκύπτει νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση της αντιδίκου να παραστεί κατά τη λήψη τους (βλ. την υπ' αριθ. 9463B/30.1.2020 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Ιωάννη Κόππα), σε συνδυασμό τέλος με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, τα οποία λαμβάνει υπ' όψη του αυτεπάγγελτα το Δικαστήριο, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα και ήδη εφεσίβλητη-εκκαλούσα, προσλήφθηκε ήδη από την άνοιξη του 2019 από τον εναγόμενο και ήδη εκκαλούντα-εφεσίβλητο για να εργασθεί με ειδικότητα «διανομέας αντικειμένων με δίκυκλο» (delivery) στην ατομική επιχείρηση ψητοπωλείου με την επωνυμία [redacted] επί της οδού [redacted].

Ειδικότερα, αρχικά οι διάδικοι κατήρτισαν σύμβαση εργασίας μερικής απασχόλησης ορισμένου χρόνου, προκειμένου να απασχοληθεί η ενάγουσα δοκιμαστικά, κατά το χρονικό διάστημα από 13.5.2019 έως 27.5.2019. Ακολούθως, στις 3.6.2019 κατήρτισαν σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και μερικής απασχόλησης, που προέβλεπε ότι η ενάγουσα θα προσέφερε τις υπηρεσίες της επί είκοσι (20) ώρες την εβδομάδα από Δευτέρα έως και Σάββατο, πλην Τρίτης, με ωράριο από ώρα 13:00 έως ώρα 17:00 και μισθό ωρομίσθιο 4,36 ευρώ (17,44 ευρώ ημερησίως). Η ενάγουσα έγινε μέλος του σωματείου «Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών

7^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

Δικύκλων» (ΣΒΕΟΔ) τον Αύγουστο του 2019, αν και παρακολουθούσε την λειτουργία του σωματείου από προγενέστερο χρόνο. Μαζί με τον Κ. [redacted] επίσης μέλος του σωματείου, μιλούσαν στους εργαζομένους για εργασιακά ζητήματα αλλά και για την πολιτική επικαιρότητα, μοίραζαν την εφημερίδα του σωματείου «Στο Ρελαντί» και ενημέρωναν τους εργαζομένους για τα δικαιώματά τους. Η δράση αυτή της ενάγουσας, ακόμη και εάν μπορεί να θεωρηθεί συνδικαλιστική κατά την έννοια του νόμου, ως προάγουσα τα εργασιακά, οικονομικά, ασφαλιστικά, κοινωνικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των συναδέλφων της αλλά και της ίδιας, ουδόλως είχε διαταράξει τη σχέση της με τον εναγόμενο εργοδότη της και ουδόλως αποδεικνύεται να αποτέλεσε την αποκλειστική αιτία ή έστω να συνετέλεσε στην απόλυσή της, που επακολούθησε το Σεπτέμβριο του 2019, όπως αβάσιμα υποστηρίζει η ενάγουσα. Τα προβλήματα στις σχέσεις της ενάγουσας με τον εργοδότη εναγόμενο ξεκίνησαν μετά από ένα ατύχημα που είχε η ίδια στις 23.8.2019, όταν υπέστη στη γάμπα έγκαυμα δεύτερου βαθμού από εξάτμιση δίκυκλου συναδέλφου της. Το εν λόγω ατύχημα ουδέποτε δηλώθηκε ως εργατικό, καθώς η ίδια η ενάγουσα με δική της πρωτοβουλία δεν ζήτησε άδεια (θεωρώντας προφανώς επιτόλαιο τον τραυματισμό), μέχρι που αναγκάστηκε να ζητήσει ιατρική βοήθεια στις 27.8.2019 στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» επειδή το τραύμα της μολύνθηκε και χρειάστηκε να συνταγογραφήσει κάποια φάρμακα. Εκεί την πληροφόρησαν ότι δεν εμφανίζεται ως ασφαλισμένη στον ΕΦΚΑ στο σχετικό ηλεκτρονικό σύστημα, και κατόπιν τούτου απευθύνθηκε στις 28.8.2009 στον εναγόμενο για να της χορηγηθεί άδεια, όπως και έγινε. Στις 2.9.2019 διαπίστωσε ότι εξακολουθούσε να εμφανίζεται ανασφάλιστη και προσήλθε στο κατάστημα του εναγομένου περί ώρα 13:00, και μη βρίσκοντας εκεί τον εναγόμενο αρχικά παραπονέθηκε σε έντονο τόνο στους εκεί παρευρισκόμενους εργαζομένους και αργότερα διαπληκτίστηκε και με τον προσελθόντα εναγόμενο, ενώ και τις επόμενες ημέρες επέδειξε την ίδια επιθετική αλλά και εξυβριστική

συμπεριφορά, αποκαλώντας τον εναγόμενο «ψεύτη» και «απατεώνα», μην πιστεύοντας τους ισχυρισμούς του, ότι η καθυστέρηση στην εμφάνισή της ως ασφαλισμένης οφειλόταν στο ότι υπέβαλε χειρόγραφα στον ΕΦΚΑ τις σχετικές ΑΠΔ και όχι ηλεκτρονικά και αρνούμενη να επισκεφθούν μαζί το αρμόδιο υποκατάστημα του ΕΦΚΑ, καθώς ο εναγόμενος ισχυρίστηκε (όπως εξάλλου ισχυρίζεται και ενώπιον του Δικαστηρίου) ότι η ενάγουσα έπρεπε να επισκεφθεί το Τμήμα Εσόδων του Υποκαταστήματος ΕΦΚΑ Ομοιοίας και ότι το Τμήμα Μητρώου αυτού, προκειμένου να διαπιστωθεί ότι όντως είχε υποβάλει χειρόγραφα τις ΑΠΔ. Η επαναλαμβανόμενη αυτή ανάρμοστη συμπεριφορά της ενάγουσας, η οποία λάμβανε χώρα μπροστά σε λοιπούς εργαζομένους αλλά και πελάτες και δημιουργούσε προβλήματα στη λειτουργία της επιχείρησης, αποτέλεσε και την αιτία για την οποία ο εναγόμενος προχώρησε στην καταγγελία της σύμβασης εργασίας της ενάγουσας στις 9.9.2019. Η ενάγουσα προσέφυγε στην Επιθεώρηση Εργασίας με την από 9.9.2019 αίτησή της, για την οποία τον ενημέρωσε με σχετική γραπτή ανάρτηση στη σελίδα που διατηρεί η επιχείρηση του εναγομένου στην πλατφόρμα κοινωνικής δικτύωσης facebook, και όταν εν συνεχεία η ενάγουσα πήγε στο κατάστημα, εκεί ο εναγόμενος της επέδωσε εγγράφως την απόλυσή της, την οποία αυτή αρνήθηκε να παραλάβει και τελικά της επιδόθηκε στις 11.9.2019. Όμως η απόφαση περί απόλυσης ήταν ήδη ειλημμένη από την προηγούμενη ημέρα (8.9.2019) και η ενάγουσα είχε ενημερωθεί τηλεφωνικά από την ταμία του καταστήματος ότι την επομένη ημέρα θα καταγγελλόταν η σύμβαση εργασίας της. Συνεπώς, η καταγγελία από πλευράς του εναγομένου, δεν έγινε από εμπάθεια και εκδικητικότητα για την διεκδίκηση των εργασιακών δικαιωμάτων της ενάγουσας, αφού μέχρι τη στιγμή της καταγγελίας δεν είχε υπάρξει διεκδίκηση οποιουδήποτε δικαιώματος με νόμιμη οδό. Επισημαίνεται ότι η ανάρμοστη επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά της ενάγουσας στο κατάστημα του εναγομένου, ουδόλως μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά διεκδίκηση κατά την έννοια του νόμου των όποιων εργασιακών δικαιωμάτων νόμιζε ότι στερείται, και όπως αναφέρθηκε ανωτέρω στη νομική σκέψη, δεν θεωρείται καταχρηστική ή εκ μέρους του εργοδότη καταγγελία της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, όταν

8^ο φύλλο της υπ' αριθ. /2022 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών)

αυτή οφείλεται σε διακοπή της αρμονικής συνεργασίας μεταξύ αυτού και του εργαζομένου, που προήλθε από πραγματική και ηθελημένη ανάρμοστη συμπεριφορά του μισθωτού προς τον εργοδότη. Στην κρίση αυτή, δεν ασκεί έννομη επιρροή το εάν πράγματι ο εναγόμενος παρανόμως είχε παραλείψει να ασφαλίσει την ενάγουσα και να την δηλώσει ως εργαζομένη, καθώς αυτό που κρίνεται εν προκειμένω είναι τα κίνητρα του εναγομένου προκειμένου να προβεί στην καταγγελία και όχι το εάν πράγματι ο ίδιος είχε παραλείψει νόμιμες οφειλόμενες ενέργειες. Μολαταύτα πρέπει να επισημανθεί ότι εν τέλει ουδεμία κύρωση επιβλήθηκε στον εναγόμενο λόγω μη υποβολής [ή εκπρόθεσμης υποβολής] ΑΠΔ, γεγονός που καταδεικνύει ότι όντως είχε υποβάλει χειρόγραφα τις ΑΠΔ, όπως ισχυρίζεται, και για τεχνικούς λόγους που οφείλονται σε δυσλειτουργία του ΕΦΚΑ εμφανιζόταν η ενάγουσα ως ανασφάλιστη χωρίς υπαιτιότητα του εναγομένου. Εν όψει όλων των ανωτέρω, προκύπτει ότι η καταγγελία της σύμβασης εργασίας δεν είχε ως γενεσιουργό αιτία την συνδικαλιστική (ακόμη και εάν ήθελε χαρακτηριστεί ως τέτοια) δράση της ενάγουσας ούτε την εκδικητικότητα λόγω της διεκδίκησης από αυτήν των εργασιακών της δικαιωμάτων (αφού σε καμία διεκδίκηση αρμοδίως δεν είχε προβεί ως την καταγγελία), όπως αβάσιμα υποστηρίζει η ενάγουσα. Κατ' ακολουθίαν, η καταγγελία ήταν έγκυρη και παράγει όλες τις έννομες συνέπειές της, με συνέπεια να καθίσταται απορριπτέα η αγωγή στο σύνολό της ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Αντίθετα και συνεπώς εσφαλμένα ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων έκρινε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο έκρινε ότι η καταγγελία ήταν άκυρη ως καταχρηστική επειδή έγινε λόγω εμπάθειας και εκδικητικότητας από πλευράς του εναγομένου επειδή η ενάγουσα διεκδίκησε τα εργασιακά της δικαιώματα, επιδικάζοντας εν συνεχεία αποδοχές υπερημερίας και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Επομένως ο σχετικά υποστηρίζων πρώτος λόγος της Α' έφεσης πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος και συνακόλουθα να γίνει δεκτή η έφεση ως κατ' ουσίαν βάσιμη, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη

απόφαση, να κρατηθεί η αγωγή προς εκδίκαση και να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό. Κατά λογική και νομική ακολουθία, απορριπτέοι στο σύνολό τους είναι οι λόγοι της Β΄ έφεσης, καθώς εφόσον κρίνεται ότι δεν υπήρξε καταχρηστικότητα της καταγγελίας, αμφότερα τα αιτήματα για τα οποία ασκήθηκε η έφεση είναι απορριπτέα. Η δικαστική δαπάνη των διαδικών πρέπει να συμψηφισθεί ολικά, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας στην ερμηνεία των νομικών κανόνων που εφαρμόστηκαν για αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας και για αμφότερες τις εφέσεις (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών τις από 13.10.2020 (αυξ. αριθ. καταθ. 74188/6092/13.10.2020) και από 27.5.2021 (αυξ. αριθ. καταθ. 38641/3160/28.5.2021) εφέσεις κατά της υπ' αριθ. 1425/2020 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών).

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** κατ' ουσίαν την από 27.5.2021 (αυξ. αριθ. καταθ. 38641/3160/28.5.2021) έφεση.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την από 13.10.2020 (αυξ. αριθ. καταθ. 74188/6092/13.10.2020) έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την ανωτέρω εκκαλουμένη απόφαση.

ΚΡΑΤΕΙ προς εκδίκαση την από 6.12.2019 (αυξ. αριθ. καταθ. 107850/2852/9.12.2019) αγωγή που ασκήθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εργατικών διαφορών).

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη των διαδικών για αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας και για αμφότερες τις εφέσεις.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, παρουσία της γραμματέως και απόντων των διαδικών και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους στις 5 Απριλίου 2022.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ